

bejderne i Virksomhed paa Fabrikkerne, men den kan være et udmærket Hjælpemiddel og et Hjælpemiddel, der kan anvendes, hvis man kan faa Uld fra Island, og den danske Stat har som bekendt købt Uld for meget store Beløb deroppe. Denne Uld er endnu ikke kommet hertil, og jeg kan heller ikke sige noget om, hvorvidt der er Udsigt til, at disse Uldpartier kan komme hertil i Løbet af forholdsvis kort Tid, men jeg skulde tro, at der dog fremdeles er Mulighed for, at den paa Island opkøbte Uld kan komme til Danmark, og at den altsaa sammen med den danske Uld vil kunne tjene som Grundlag for Fabrikernes videre Arbejde, saa at vi kan have Haab om at undgaa en alt for følelig Mangel paa Klædevarer, Uldvarer, i den nærmeste Fremtid. Alle har været enige om, at der skulde oprettes en Uldcentral for at faa den danske Uld frem, og til denne skulde Ulden da afleveres, og det er da naturligt, at der bliver nedsat et Uldnævn, der kan føre Tilsyn med Centralens Opkøb og Fordelingen. De to Ting, Uldcentralen, Indleveringsstedet for Ulden, og Fordelingen af Ulden gennem Nævnet som Kontrolør, hører uløseligt sammen; og hvad enten det sker paa den ene eller den anden Maade, tror jeg, at alle maa være enige om, at det er nødvendigt at have baade en Uldcentral og et Nævn til at føre Tilsyn med, at Arbejdet foregaa paa den rette Maade. Jeg har imidlertid intet imod, at Rigsdagen ordner Spørgsmaalet ved, at der vedtages en Lov, om end jeg ikke kan skønne, at der egentlig vil være vundet noget ved det. Jeg tror, at man ved Forhandling med Indenrigsministeriet i Virkeligheden vilde kunne have opnaaet det samme, som man opnaar nu ved at bringe Sagen frem for Rigsdagen. Men paa den anden Side kan man vel haabe, at der bliver mere Ro om Spørgsmaalet, naar Rigsdagen har vedtaget, hvorledes Ordningen skal være.

Det er rigtigt, at der har været nogen Uoverensstemmelse i den overordentlige Kommission om Tilbageholdelsesretten for Uldproducenterne; men alle har været paa det rene med, at det var nødvendigt, hvis man overhovedet skulde naa at faa Fabrikkerne i Gang med at producere Klæde til Befolkningen, at skaffe Ulden frem og ikke som nu lade Uldhandelen foregaa uden nogen som helst Art af Kontrol, og man har ogsaa været paa det rene med, at man maatte begrænse det Kvantum Uld, som Producenterne kunde tilbageholde, og begrænse det ret betydeligt, thi ellers

vilde der praktisk talt ikke komme noget videre frem paa Markedet. Der har i den overordentlige Kommission været meget stærke Krav fremme om overhovedet ikke at give nogen Tilbageholdelsesret. Jeg har ikke støttet disse Krav, der for øvrigt ikke særlig er fremsatte fra Regeringspartiernes Side, men fra Modpartens Side. Jeg har ment, at man vanskeligt kunde undgaa at give Producenterne af Uld Ret til at tilbageholde en Del af Ulden eller i hvert Fald — hvad jeg for øvrigt anser for at være bedre endnu og ogsaa har stillet Forslag om i den overordentlige Kommission —, at man skulde give Producenterne Lejlighed til at faa et vist Kvantum Uldgarn udleveret som Erstatning for den Uld, der bliver afleveret, og jeg har fremdeles den Opfattelse, at det vilde være heldigere og rigtigere at give den, der afleverer Uld, Ret til, i Forhold til Uldmængdens Aflevering og Trangen indenfor den paagældende Husstand til Uldvarer eller Uldgarn, at faa et Kvantum Uldgarn udleveret. Jeg henstiller til det Udvalg, der formentlig bliver nedsat om Sagen, at dette Spørgsmaal bliver drøftet der. Men man maa være paa det rene med, at hvis man i det hele vil opnaa noget ved at oprette en Uldcentral og ved at anvende den danske Uld i Klædevarerproduktionens Tjeneste, maa der finde en Tvangsaflevering Sted, thi den Uldmængde, der produceres her i Landet, er saa lille, at den meget let forsvinder i den frie Handel, bliver opkøbt af Spekulanter og anvendt paa en Maade, som ikke svarer til Befolkningens virkelige Tarv. Desværre er Forholdet jo dette, at den danske Uldproduktion Aar for Aar i de senere Aartier er gaaet ned. Medens vi i Aaret 1893 havde 1 246 000 Faar og Lam her i Landet i Juli Maaned, var Forholdet dette, at vi ved sidste Kreaturtælling i 1917, ogsaa i Juli, kun havde 480 000 Stykker. Vor Faarebesætning er altsaa reduceret i Tidsrummet fra 1893—1917 med ikke mindre end 766 000 Stykker Faar og Lam, og deraf følger, at vi nu ikke tilnærmelsesvis er i Stand til med den Uld, vi selv producerer, at holde Tekstilfabrikkerne skadesløse for det Savn, der opstaar derved, at man ikke længere kan indføre Uld fra Udlandet eller i hvert Fald da kun i meget begrænsede Mængder. Vi maa haabe, at det bliver muligt at faa i hvert Fald de Mængder af Uld ført her til Landet, som vi har købt paa Island, og som ligger oplagret der for den danske Stats Regning.

Jeg anbefaler altsaa, at der nedsæt-